

GROETEN UIT POPSTAD GRONINGEN

Groningen heeft als popstad een naam hoog te houden. Festivals als ESNS, Stadspark Live, TakeRoot en Rockit lokken muzikliefhebbers van heinde en ver richting Martinitoren, grote internationale acts vinden hun weg naar de podia in de stad en ook de eigen kweek timmert – de een al wat langer dan de ander – keihard aan de weg. Na eerdere interviews met Kraantje Pappie en The Vices sprak onze redactie ditmaal met drie andere opvallende Groningse acts.

ORANGE SKYLINE

BACK IN BUSINESS

De mannen van Orange Skyline gingen werkloos de coronacrisis in maar komen eruit met een nieuwe producer, een hitsingle en een platendeal bij Sony Music. Er gloort een prachtige oranje gloed aan de horizon. We spreken met leadzanger Stefan van der Wielen.

Dit artikel gaat eigenlijk over Gronings muzikalent, maar nou kom ik er dus net achter dat jullie inmiddels in Amsterdam wonen.

“Klopt. Maar onze drummer woont nog in Groningen! Dus we hebben een sterk anker in Groningen. We repeteren er ook nog regelmatig, zodat hij niet altijd hoeft te reizen.”

Oké, dan is het goed. Maar vertel eens, hoe is de band ontstaan?

“In 2009 waren mijn broer Niels, onze buurjongen Mart en ik naar een concert van Oasis geweest in de Heineken Music

Hall. We waren zo enthousiast dat we op de terugweg in de auto – we werden opgehaald door onze vader – besloten om ook een band te beginnen. Bij Mart thuis stond een zolderkamer leeg, daar konden we repeteren. We hadden alleen nog geen instrumenten, daar moesten we eerst voor sparen.”

Wacht even, jullie begonnen een band, maar konden nog geen instrument bespelen?

“Nee, dat hebben we onszelf vanaf dat moment aangeleerd. We moesten ook nog de bezetting bepalen. Mart wilde drummen, dat was duidelijk, maar Niels en ik wilden allebei leadgitarist worden. Al snel bleek dat hij beduidend meer aanleg en zelfdiscipline had dan ik. Maar om te gaan staan bassen achter mijn kleine broertje ging me te ver – daarmee zou ik hem veel te veel *shine* geven – dus toen ben ik maar de zanger geworden. Een

bassist vonden we in Simon, die bij ons op het Maartenscollege in Haren zat. Hij wilde eigenlijk eerst niet, maar we hebben hem omgekocht.”

Onvoorstelbaar: je begint zonder ooit een instrument te hebben aangeraakt een band en die wordt dan meteen zo succesvol?

“Nou ja, niet meteen. We zijn in het begin ook echt waardeloos geweest. Die eerste jaren leverden onze repetities voornamelijk klagende ouders en burens op; in ons geval dezelfde personen. Maar we werden vrij snel beter – Niels en Simon hebben uiteindelijk zelfs het conservatorium afgerond – en wat we deden sloeg aan.”

In 2013 wonnen jullie de POPgroningen Talent Award, in 2016 werden jullie genomineerd voor een Edison, jullie hebben op festivals als Concert at Sea

en Eurosonic Noorderslag gespeeld en stonden in het voorprogramma van Kensington in de Ziggo Dome. In 2017 verscheen het debuutalbum *Things That I Hide* en een jaar later de single *Out of the Blue*. Daarna werd het een beetje stil rondom Orange Skyline. Waarom?

“Er was in de jaren daarvoor zo ontzettend veel gebeurd, dat we even bewust uit de schijnwerpers zijn gestapt om ons te bezinnen op de toekomst en om naar een nieuwe koers te zoeken. We waren inmiddels verhuisd naar Amsterdam en hadden via onze uitgever JB Meijers ontmoet. Dat klikte ontzettend goed, we gingen regelmatig bij hem langs in de Wisseloord Studio om samen te schrijven. Dat was te gek. Op een bepaald moment zochten we een nieuwe producer. We waren al aan het kijken buiten de landsgrenzen, toen we ineens dachten: wat doen we nou moeilijk, we kénnen toch gewoon een heel goede producer, waarom vragen we JB niet? En zo geschiedde.”

En hoe komen jullie aan dat platencontract bij Sony?

“We zaten bij Caroline, een indielabel in Amsterdam en droomden er al een tijdje stiekem van om op een dag door te stoten naar een *major* label, net zoals Nirvana en Oasis hadden gedaan. Maar toen zag Caroline het plotseling niet meer zitten met ons. Stonden we ineens op straat. Als reactie zijn we keihard gaan schrijven, we dachten: we gaan de wereld een poepie laten ruiken, we gaan de beste plaat ooit maken. En we zijn grote labels gaan aanschrijven. Pure bluf, natuurlijk, wanneer je net bij een klein label bent weggestuurd.”

Maar ja, zo zijn jullie de band ook begonnen, op basis van bluf.

“Nee heb je, ja kun je krijgen. Het zijn wel een aantal zeer spannende maanden geweest, hoor. Maar toen kwam er dus ineens een belletje vanuit Sony: ze wilden met ons in zee. Mensen zeggen vaak dat het alleen maar een kwestie van heel

hard werken is, als je het wil maken in de muziek. Maar laat mij je vertellen: geluk doet er wel degelijk ook toe.”

Jullie single *Shine On* is in maart topsong geweest bij NPO radio 2.

“Ja, dat was een lekkere start van dit jaar. We zijn heel hard bezig met een nieuw album, er ligt al heel veel materiaal klaar. Dus tegen de tijd dat *Shine On* is uitgeraasd kunnen we in principe meteen weer een nieuwe single releasen.”

En dan wordt het ook weer eens tijd om op te treden, lijkt me.

“Het eerste optreden dat op de planning staat is het Bevrijdingsfestival Groningen. We spelen een set van 20 minuten die wordt gestreamd vanuit de Suikerfabriek. En ja, inderdaad, daarna hopelijk snel weer eens voor een live publiek.”

INGE VAN CALKAR

THE LADY IN WHITE

Singer-songwriter Inge van Calkar draait al aardig wat jaren mee in de (Groninger) muziekwereld. Met haar energieke, elektronische muziek heeft ze haar nieuwe stijl helemaal gevonden. ‘The Lady in White’ bracht sindsdien een album en een EP uit, haar single *Touchdown* verscheen in de hitlijsten en ze maakte als enige artiest tot nu toe een live-clip op het dak van het Groninger Forum.

Hoe is je muzikale carrière begonnen?

“Ik begon met gitaarspelen toen ik dertien was. Niet veel later had ik mijn eerste bandje: Ysis, samen met Sanne Hans en Ilse Gerritsen. Sanne en ik speelden gitaar en zongen, Ilse speelde cello. We hebben zes jaar bestaan, het was een leuke tijd; we hebben op Oerol gespeeld en op bevrijdingsfestivals, maar we kwamen

uiteindelijk niet veel verder en op den duur was de koek op. Toen werd Sanne Miss Montreal en bleef ik Inge van Calkar. Hoewel, ik heb ook nog even een band met een naam gehad: Zaza.”

Je eerste soloalbum kwam uit in 2014.

“Ja, dat was een akoestisch album, met pop- en folkliedjes. Twee jaar later, in 2016, maakte ik een tweede album, met dezelfde producer in dezelfde studio. Het was al af – de nummers moesten alleen nog gemasterd worden – toen ik het ineens niet meer bij me vond passen. Ik besloot het album niet uit te brengen; een beslissing die een omslag betekende in mijn manier van werken. Ik ben me gaan verdiepen in het zelf opnemen van demo’s, zodat ik al met een behoorlijk ‘af’ product de studio in kon stappen, in plaats van alleen met mijn gitaar.

Samen met producers Freek van der Heide en Jeroen Sjoers kwam ik uit op mijn huidige stijl, met beats en elektronica. In 2018 bracht ik *Reset* uit; een plaat waar ik heel trots op ben. Het was inmiddels ook tijd voor een ander imago. Omdat ik heel blond ben en net een witte elektrische gitaar had gekocht dacht ik: ik ga helemaal in het wit, dat valt lekker op.”

Je wordt de Nederlandse Kylie Minogue genoemd, lees ik her en der.

“We maken allebei sexy, vrolijke popmuziek, misschien is dat het. Maar ik lijk niet echt op Kylie Minogue, ik ben veel alternatiever en schrijf mijn eigen muziek. Maar ik vind het niet erg, hoor; mensen staan wel vaker bekend om iets dat niet helemaal klopt.” ➤

➤ **Jouw optreden op het nieuwjaarsfeest in het Forum vorig jaar deed me meer denken aan Blondie uit de jaren 80.**

“Dat vind ik eigenlijk veel leuker. Ik ga vanaf nu voor Blondie.”

Waar ben je momenteel mee bezig?

“Ik werk inmiddels samen met producer Gordon Groothedde en met Lake Wozoo in Leeuwarden, voorheen Studio Snoet en Smoel. Eind vorig jaar heb ik een EP uitgebracht: *Full Color*. Daar staat het nummer Touchdown op, dat topsong is geweest op NPO Radio2, en ook *Ocean Never Ends* en *Spinning Around*. De EP is eigenlijk een half album; de andere helft verschijnt eind van dit jaar.

Vanaf september – laten we ervan uitgaan dat het dan weer kan – gaan we een clubtour doen; *The Magical Rollercoaster Show*. Inmiddels zijn er al tien shows gepland door het hele land, ook een paar in Simplon. Normaal gesproken is een optreden best traditioneel: je staat op een podium en het publiek staat voor je neus. Maar wanneer het publiek maar uit dertig man bestaat is dat niet echt leuk. Als corona-oplossing bedachten we een andere setting, met het drumstel in het midden en een catwalk. Het publiek zit op gekke plekken rondom en op het podium. Het is nog net niet theateraal, maar wel echt een geregisseerde show.”

Je hebt ook onlangs een Nederlands-talig nummer gemaakt, voor 75 Jaar Vrijheid.

“Ja, *Noorderlicht*, over verzetsheld Cornelus Baas uit Oude Pekela. Stichting Vrijheid en Cultuur heeft aan zeven artiesten gevraagd om een liedje schrijven over de oorlogsverhalen in Groningen. Ik ga mijn nummer spelen met het Noordpoolorkest, op 5 mei wordt het online uitgezonden. In het kader van dit project hang ik binnenkort ook in bushokjes door de hele provincie Groningen. Dat had ik nog niet helemaal begrepen toen ik naar de fotoshoot ging, anders was ik eerst wel even naar de kapper gegaan.”

Je blijft toch voorlopig wel in Groningen wonen?

“Ja. Hoewel ik wel een tijdje heb gedacht dat ik naar Amsterdam moest om bekender te worden. Maar als iedereen dat maar blijft doen dan hou je dat idee ook in stand. Bovendien zijn de huizen daar echt onbetaalbaar. Dus ik doe gewoon als Kraantje Pappie en blijf hier.”

produceren. Vanaf dat moment heb ik me volledig op Music by Blanks gestort.”

Nou ja, volledig... je hebt intussen ook nog even je studie Informatiekunde afgerond.

“Ik was aan die studie begonnen en wilde per se mijn master halen. Maar ik deed het er echt maar een beetje bij, de muziek ging voor. Grappig genoeg ben ik nog met goede cijfers afgestudeerd ook.”

Naast eigen nummers maak je ook regelmatig zogenaamde ‘styleswaps’ – hedendaagse nummers die je in een oude stijl giet – en doe je de ‘one-hour song challenge’, waarbij instagramvolgers nummers mogen aandragen die jij dan ‘verBlankst’. Wat is leuker, die covers maken of zelf schrijven?

“De covers zijn hartstikke grappig om te doen, maar zelf schrijven is het leukst. Een liedje schrijven dat lekker klinkt en dat je dan denkt: eerst was er niets en nu is er gewoon een nummer, dat geeft een heel ander beloningsgevoel. Een cover, hoe goed die ook is, blijft toch altijd een beetje mosterd na de maaltijd.”

Zowel je muziek als je performance laten zich omschrijven als ‘Good vibes only’. In de bijsluiters die ik van je manager kreeg staat: ‘Met zijn grote glimlach, gekke dansjes en quiriness brengt Blanks overexcitement op je tijdlijn, door je speakers en op het podium.’ Ik zou bijna zeggen: wat een verademing naast de overdaad aan depressieve popsongs van tegenwoordig.

“Ja, daar zijn er wel veel van, hè. Maar dank je. Mijn muziek is indie met jaren 80- en moderne popinvloeden. Het is muziek waar ik zelf heel blij van word.”

Je bent als een vis in het water op social media en hebt een enorm groot online publiek, hoe werkt dat in je voordeel als muzikant?

“Tijdens deze coronacrisis heb ik daar echt mazzel mee; ik kan niet live optreden, maar nog wel steeds filmpjes maken voor mijn publiek. Via mijn online netwerk heb ik veel contact met andere muzikanten en ben ik begonnen met schrijven en produceren voor anderen. Ik werk momenteel samen met Tim Dawn, Joe Buck en The Cool Quest. Ook ben

foto: Jantina Talsma

BLANKS

GOOD VIBES ONLY

Van wie we ongetwijfeld de komende tijd heel veel gaan horen is Simon de Wit, alias Blanks. Hij begon als vlogger op YouTube en ging vervolgens muziek maken en produceren. Sinds zijn jaren 80 versie van *Better Now* van Post Malone viral ging, is het hek van de dam. Eind 2019 had hij al meer dan een miljoen abonnees op zijn kanaal en kreeg daarvoor de Golden Button en in januari 2020 werd hij verkozen tot beste artiest tijdens het Poggala Noord. De geplande *Going Places Tour* door de Verenigde Staten en tien Europese landen moest helaas worden afgebroken vanwege de coronacrisis.

“We stonden letterlijk te soundchecken in The Roxy, een legendarische club in

L.A., toen de eigenaar kwam vertellen dat de show niet kon doorgaan. We hadden natuurlijk echt wel even iets van: fuck, zijn we net hier... Maar ja. Ik heb een houding meegekregen vanuit huis van ‘oké, dit lukt niet, wat kunnen we dan wel doen?’ Het eerst wat we deden was de tekst op de T-shirts veranderen, van *Going Places* in *Not going any Places*. En toen ik thuis kwam ben ik maar een liedje gaan schrijven: *Dance Alone*, een nummer dat het heel goed deed.”

Dat kun je wel zeggen. Ruim 3 miljoen Spotify streams! Maar even naar het begin. Je begon als vlogger op YouTube.

“Ja, ik was een jaar of veertien, vijftien toen ik begon met vloggen; dat werd

toen net populair. Tot mijn verrassing had ik er behoorlijk veel succes mee. De ambitie om muzikant te worden is pas later ontstaan, toen ik met mijn broertje en een klasgenoot meedeed aan een talentenjacht van Giel Beelen, waarvoor we liedjes moesten schrijven.”

In die tijd is je beste vriend verongelukt, las ik.

“Ja, dat was een gebeurtenis met een enorme impact, op mij en op onze hele vriendengroep. Ik deed zoveel leuke dingen met hem, hij had zoveel zin in het leven. En ineens was het afgelopen. Ik ben toen een jaar gestopt met vloggen om me te bezinnen en heb besloten om dingen te gaan doen waar ik écht blij van word. Voor mij was dat muziek maken en

ik samen met mijn manager een eigen management gestart om online muzikale talenten te begeleiden, zoals de 20-jarige MEAU. Er gebeuren een heleboel leuke dingen waar ik veel energie uit haal.”

Als we nou hopelijk straks uit de lockdown komen, ga je dan verder waar je gebleven was? Terug naar The Roxy?

“Ja, als het deze zomer allemaal lukt met de vaccinaties wereldwijd, dan gaan we vanaf september weer de wereld over. Dus inderdaad verder waar we gebleven

waren, maar dan wel met een totaal nieuwe mindset. Maar eerst verschijnt binnenkort, op 14 mei, mijn nieuwe single *Turn Around*. En eind van dit jaar komt mijn album uit. Er staat van alles te gebeuren.”

Heb je al het idee dat je naar Amsterdam moet verhuizen?

“Nee. Ik heb dat wel even overwogen hoor, maar Groningen is een oase van rust, waar je altijd kunt thuiskomen. En het is maar twee uurtjes met de auto.” ✕